

“Ara Mateix”, de Martí Pol a Lluís Llach

written by Sebastià Sardiné | 8 de setembre de 2020

Ara mateix, Miquel Martí Pol, enfilo aquella teva agulla amb el fil d'aquell propòsit, tan ben guanyat, pel que aprovarem les lleis de desconnexió, i em poso a apedaçar el que en resta.

Cap dels prodigis que albiràvem, anunciats per taumaturgs insignes, no s'ha complert.

I els anys passen de pressa. En portem tres.

De poc a res, i de res a molt, guanyarem a l'Estat, i seguim amb vent de cara, quin llarg camí d'angoixes i silencis.

I som on som, val més saber-ho i dir-ho, per haver-nos-hi portat, l'Estat és clar, però també qui pateix injusta persecució, presó i exili. No tenim cap més remei que, assentar els peus a terra i proclamar-nos hereus d'un temps de dubtes i renúncies, en què els sorolls i les baralles, ofeguen les paraules del poble que prou clama unitat i independència, amb molts de miralls que mig ens estrafem la vida.

De res no ens val l'enyor o la complanta, ni el toc de displicent melancolia, que ens posem per jersei o per corbata, quan sortim al carrer, cada any, per l'Onze de Setembre, o per no oblidar els odis que portaven per pegar-nos, o per les mil imputacions en la Causa General contra la llibertat del nostre poble.

Tenim a penes el que tenim i prou, la gent que no vol ser esclava, ni sotmesa, ni extorsionada, ni estomacada, sinó lliure per decidir tornar a ser nació diferenciada, en l'espai d'història concreta que ens pertoca, dins d'un minúscul territori per viure-la.

Contra tanta opressió, contra tant de polític interessat, contra els que volen mantenir poltrona, contra els que no varen fer, podent, el que calia, **posem-nos dempeus altra vegada, i que se senti la veu de tots, solemnement i clara. Cridem qui som, i que tothom ho escolti, frontera enllà, al Nord, també a Castella, i en acabat, sent República Catalana, que cadascú es vesteixi del color polític que bonament li plagui, i via fora!, que tot està per fer, i tot és possible.**

Com ens diu en Lluís Llach en la seva cançó, **l'1-0 vàrem girar full, i alguns s'entesten a llegir encara la mateixa plana.**

A aquells polítics que, no triant-vos la ciutadania, voleu posar-vos com a primers, en llistes de partit, o en negociem el lloc per a sortir-ne afavorits, us recordo el que ens diu el cantant poeta: **aquest camí l'hem fet tantes vegades que ja ningú no se'n sorprèn; potser caldria que trenquéssim la rutina fent algun gest desmesurat, alguna sublimitat que capgirés la història.** Quin pot ser doncs aquest gest, i no altre, que la DUI?, estant com està el poble català de l'1-0, unit, com a llavors, aglutinat en un Consell de la República encara transversal, amb molts de càrrecs electes recolzant-lo, i l'AMI, i les entitats nostrades, i totes les sectorials de tantes i tantes institucions com tenim en aquesta nostra estimada Catalunya plena, que no vol res contra ningú, sinó a favor de qui és, i se sent part d'aquesta nació sotmesa que vol gaudir, no de la nova normalitat, sinó de la Nova Renaixença. En Llach ens segueix dient: **massa sovint girem els ulls encara, i el gest traeix angoixa i defallences. L'enyor, voraç, ens xucla la mirada, i ens gela el moll del sentiment. De totes les solituds, aquesta és la més fosca, la més feroç, i persistent, i amarga... Serem allò que vulguem ser. Debades fugim del foc si el foc ens justifica.** I entre tantes altres coses, el poeta ens torna a exhortar, avançant el cant: **Vet ací com podem guanyar el combat que de fa tant de temps lliurem, intrèpids. En clau de temps i potser en solitud, acumulant en cadascú la força de tots plegats i projectem-la enfora.**

Som on som, ben cert, però és reciclable, per això vàrem preservar del vent i de l'oblit la integritat d'uns àmbits, d'uns projectes en què ens vàiem tots junts créixer i combatre. I ara, ¿quin fosc refús, quina peresa malmet l'impuls de renovada fúria que en feia quasi delejar la lluita?

Convertirem els silencis en or i els mots en foc. La pell d'aquest retorn acumula la pluja, i els afanys esborren privilegis. Lentament emergim del gran pou, heures amunt, i no pas a recer de cap malastre.

Convertirem el vell dolor en amor i el llegarem, solemnes, a la història.

Davant les picabaralles de partits, polítics i governants, estava decebut. Els polítics no ens ho posen fàcil al poble. Més aviat ens ho compliquen, publicant llurs excuses en tants de llibres que, en lloc d'aclarir, ens emboliquen. Sort d'en Miquel Martí Pol i d'en Lluís Llach que rellegint-los, m'han tornat a esperonar. Polítics professionals, som on som, estem com estem, per la vostra qüestionada tasca. Millor plegueu. Potser alguns sereu necessaris per conformar el govern provisional. Tot està per fer. Tot és possible. El poble, més aviat que tard, així ho espero, farà aquell gest desmesurat i sublim que canviarà la història.